

Nogle siger til mig: Jamen holder det her så i praksis? Og jeg siger: Virkelighedens argument slår alt. Prøv engang at måle det.

Spørger vi, hvor mange mænd og kvinder i Danmark i alderen fra 16, 17, 18 år og frem til 65, 66 år der er beskæftiget, når vi frem til, at dette land, Danmark, har verdens højeste procentvise beskæftigelse for mænd og kvinder, på niveau med Japan, på niveau med Schweiz, for at tage de lande, der ligger os tættest.

Og samtidig har vi et land, Danmark, der har den højeste sociale tryghed. Ja, fortæl mig, hvordan det egentlig kan lade sig gøre med konservative og liberalistiske holdninger at forklare, at verdens flittigste folk befinder sig i verdens tryggeste land, medmindre man tror på, at tryghed får det bedste frem i folk, medmindre man tror på, at rettigheder og pligter får folk til at bevæge sig, medmindre man tror på, at når man ved, at tryghed er der, så tør man også.

Jeg tror, at det er sådan. Jeg har aldrig troet, at koldt egoistsamfund og menneskeværd er to ting, der kan forenes. Jeg har altid troet på, at fælles værdier i et samfund som det danske er forudsætningen for, at Danmark fortsat kan have verdens dygtigste folk, og jeg synes, at det er så opmuntrende, at vores historie og vores erfaringer bekræfter, at sådan er det.

Med disse ord vil jeg slutte, som jeg startede, med at brede viften ud til hr. Jørgen Estrup, som påpegede det internationale engagement. Jeg var glad for, at hr. Jørgen Estrup og netop hr. Jørgen Estrup tog det op, og jeg deler i øvrigt hr. Jørgen Estrups analyse af forholdet mellem vore partier, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Jeg vil gerne om den internationale profil sige, at jeg ser en direkte sammenhæng mellem »Danmark som foregangsland«, »Danmark år 2005«, som er udtryk for vores menneskesyn, og så vores i linje i det, vi gør internationalt i Kinasagen, Burmasagen, FN-sagerne.

Nogle har engang sagt til mig – det er til hr. Jørgen Estrup – at det ikke kan lade sig gøre, det er for stort, det er for voldsomt, det er for magtfuldt i forhold til de få kvadratkilometer, vi bor på, og de få millioner mennesker, vi er. Mit svar er – det tror jeg også hr. Jørgen Estrups og mange andres er – at det sagde man også i 1960'erne, da daværende socialdemokratiske og radikale ministre støttede ANC og frihedsbevægelsen i Sydafrika. Nu ser man, hvem sydafrikanerne anser for deres allerallerbedste venner, nemlig Danmark, Sverige, Norge og andre.

Vi kan, vi er større end kvadratkilometer og antal, fordi vi har holdninger, og fordi det her land altid er blevet formet af holdninger, klare holdninger, og fordi det her demokrati altid har fungeret, fordi man havde klare holdninger, man kunne vælge imellem, og fordi det her demokrati altid har magtet, når man så havde holdningerne, at kunne mødes, at kunne lave kompromisserne og få dem til at fungere.

Må jeg slutte med EU og udtrykke en beklagelse. Hvad er det egentlig, Venstre og De Konservative vil have mig til i den EU-debat? Nu vil jeg gerne have det på det rene.

Her sidder vi og holder møder ovre hos mig, taler pænt og ligeud til hinanden, og så skal jeg se i avisen dagen efter, at regeringen maler Danmark op i en krog, op i et hjørne.

Hvad er det egentlig, man tilsigter med sådanne udtryk?

Er det, man vil have os til, at bortforhandle de fire forbehold? Er det det, man vil have, så skal man sige det. Er det ikke det, man vil have, så må man også sige det, for så hænger det, man påstår, jo ikke sammen.

Jeg vil gerne sige ligeud: Danmark og Danmarks fire forbehold bliver ikke bortforhandlet under denne regeringskonference. De fire forbehold står uændret før, under og efter regeringskonferencen. Så er der ikke mere at sige om det.

Jeg hører også noget andet, og det er jo det med historien. Da denne regeringskonference startede, blev regeringen kritiseret og kritiseret og kritiseret for det med beskæftigelsen, for det med miljøet, for det med åbenheden, for det med nærheden. Jeg har skrevet det her: Det var »irrelevant«, »risikerer at bringe udvidelsen i fare«, »står ikke på regeringskonferencens dagsorden«, »det er som at stikke hovedet i busken«, »manglende lederegenskaber«, og hvad der ellers er på reklamebureauernes rådgivning for tiden.

Jeg vil gerne sige: Hvis denne regering ikke havde sat sig forrest i kampen for, at beskæftigelsen fik en stærkere placering, hvis denne regering ikke sammen med gode allierede virkelig havde kæmpet for miljøet, og hvis denne regering ikke sammen med gode allierede virkelig havde arbejdet for, at nærheden blev tydeligere, så var det ikke kommet.

Og derfor må både Venstre og De Konservative, uanset om man kan lide det eller ej, anerkende, at Danmarks ry er, også når det gælder EU, i orden, og at den kamp, der foregår nationalt som internationalt, giver resultater, hvis man tør og man vil.